

ÜÇ ŞEHZADE

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, ben halamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken eski hamam içinde; bacası tüten evi basmış bacacılar, ocağı tüten, çocuğu olan evlere de birer masal bırakmışlar... Bakalım payımıza düşen masal ne imiş;

Eski zamanların birinde bir padişah varmış. Padişahın da üç tane oğlu! Şehzadeler birbirinden yiğitlermiş, akıllı ve cesurlarmış. Padişah bir gün hastalanmış. Bir korku sarmış benliğini. Ya bir daha bu topraklarda gezemez, ya bir daha sevdiklerimle bir arada olamazsam diye düşünerek karartmış içini. Umutsuzlaşmış.

Ülkenin dört bir yanına ulaklar gönderilmiş. Çaresini bulana krallığını vereceğini söylemiş padişah. Lokman Hekimler çalmış sarayın kapısını, ne doktorlar ne tabipler hatta ne ustalar... Hepsi de gözlerini yere dikerek, üzülerken kaf dağının ardında yaşayan üç güzelin bilgisi ile iyileşebileceğini ve onların yetiştirdiği otlarla ilaç yapabileceklerini söylemişler.

“Gidin getirin” demiş padişah o zaman... “Madem dermanı var tez elden kim gitmek ister?” Soruyu sormuş ama kimse kılını bile kıpırdatmamış. “Demek ki bu dermanın ya yolu yokmuş ya da umutsuz iş” demiş içinden. Kederle indirmiş gözlerini yere... Büyük oğlu atılmış onu öylece görünce...

-“Baba demiş izin ver ben gideyim. Bu üç güzelin 3 ünü de yetiştirdiği otlarıyla bırak ben getireyim. Senden sonra padişah da ben olayım...”

-“Peki” demiş padişah.

-“Demir çarık demir asa hazır olsun, kılıç verin keskin olsun... 40 günlük azık verin tuzsuz olsun... Su verin berrak olsun.” demiş...

-“40 gün içinde döner gelirsin Oğul, babanı bu hasta halde bırakmazsın 40 gün içinde gelmezsen bileceğim ki başına bir şey geldi. Ona göre başka bir çare düşüneceğim” demiş. Nerede var nerede yok demir çarık da bulmuşlar, 40 günlük azık da...

Çıkmış yola büyük Şehzade... Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Bir de bakmış ki ne görsün? Bir arpa boyu bile yol gidememiş. Tam o sırada kırmızı kırmızı nohut kadar meyveleri olan güzel mi güzel kokusu olan bir bitkinin sıcaktan neredeyse kurumak üzere olduğunu görmüş. Bitki, kuruyan dalları, solan yaprakları ile sanki “su” diye yalvarıyormuş. Büyük şehzade kendi kendine:

-“Ne kadar gideceğim daha belli değil, suyum bana kalsın. Ne yapalım, bu güzel bitkinin kaderi de kurumakmış.” Deyip, o kurumak üzere olan bitkiyi bırakmış gerisinde, devam etmiş yoluna. Çok geçmeden yolu bir ormana çıkmış. Ağaçların arasında bir kıza rastlamış. Kız öyle güzelmiş ki doğan aya sen doğma ben doğayım diyormuş adeta...

-“Ey Şehzadem, neden geldiğini biliyorum ama senin derdinin dermanı az 6nce kuruyan bitkide idi. O sana kader olacaktı. Benim canım da ona bağlıydı. Şimdi ikimiz de bir kar tanesi olacağız seninle...Yazık ettin, yazıklar ettin!” demiş. Demesiyle birlikte b6y6k Şehzade de o g6zeller g6zeli, 6ç g6zelin en birincisi de birer kar tanesi olup d6Őm6Őler oracığa...

Bu arada 40 g6n geçmiş... Padişah bakmış ki ne gelen var ne giden, boynu b6k6lm6Ő hemen. “Ben demiş ne edeceğim, hangi yerden tutup, hangi yoldan gideceğim?” Babasının 6zg6n halini g6ren ikinci oğlu atılmış hemen

-“Baba izin ver ben gideyim. Padişahlık ağabeyime nasip deđilmiŐ demek ki... Kısmet benimmiŐ! Hem ilacın 6z6 otları, hem g6zelleri yanıma katıp getireyim.” demiş. Razı olmuŐ padişah.

-“Hemen demiş hazırlayın azığını, 40 g6n yetsin. Hazırlayın suyunu k6p6n6 serinletsin... Demir asası uzun, demir çarığı da ayağına uysun.” Demiş.

Anında bulmuş buluşturmuşlar... O dakika uđurlamıŐ yollamıŐlar...

Ardına bile bakmadan yola d6Őm6Ő Őehzadelerin ortancası, az gitmiş uz gitmiş... Derelerden, tepelerden, yollardan, yarlardan geçmiş... Bakmış ki ne baksın? Koskocaman bir kayanın tam dibinde, mavi mavi nohut kadar meyveleri olan bir bitki; eđmiŐ baŐını g6neŐe doğru gitmeye çabalıyor. Belli ki son çabaları bunlarmıŐ. G6neŐ olmadığından 6oktan t6m yaprakları sararmıŐ, d6Őm6Ő... Ortanca Şehzade:

-“Ne kadar gideceğim daha belli değil, g6neŐlensin diye bu bitki, zamanımı bu kayayı kırmaya ayırıp da harcayamam... Zamanım bana kalsın. Ne yapalım, bu g6zel bitkinin kaderi de g6neŐe hasret kalmakmıŐ.” deyip, o g6zelim bitkiye hiç acımadan bırakmış gerisinde, devam etmiş yoluna...Çok geçmeden onun yolu da bir ormana 6ıkmıŐ. Bir ağacın altında dinlenen bir kıza rastlamış. Kız 6yle g6zelmiŐ ki g6neŐ gibi parlıyormuŐ saçları... G6zleri ise az 6nce g6rd6đ6 mavi bitkinin rengindeymiŐ. Sanki zamana sen durma ben sana yetiŐirim der gibiymiŐ. Gelmiş ortanca Şehzadenin yanına...

-“Ey Şehzadem, neden geldiğini biliyorum ama senin derdinin dermanı az 6nce g6neŐe ulaŐmaya çalıŐan bitkide idi. O g6neŐe kavuŐsa idi senin de kaderin g6neŐ gibi parlayacaktı. Benim canım da ona bağlıydı. Şimdi ikimiz de birer nefes olup karıŐacađız hayata... Yazık ettin, yazıklar ettin!” demiş, ve demesiyle birlikte ikisi de bir anda ortadan yok olup havaya karıŐmıŐlar.

Bu arada bir 40 gün daha geçmiş... Padişah bakmış ki ne gelen var ne giden yine, boynu bükülmüş, kalbi kararmış, sesi düşmüş... “Ben ne edip eyleyeceğim? Hangi yoldan gideceğim? Nasıl çare bulacağım. Hem de iki oğlum dönmedi, başlarına bir şey mi geldi?” derken; küçük şehzade gelmiş yanına:

-“Babacığım izin ver, bir de ben gideyim. Senin böyle üzülmene dayanamıyorum. Hem de ağabeylerimi aramak istiyorum. 40 gün içerisinde dönemezsem, o zaman üzülür ve bir çare düşünürsün. Şimdi ben varım. Padişahlık değil senin derdine çare bulmak istiyorum. Müsaden var mı?” diye sormuş. Padişah :

-“ Madem ki gönüllüsün, müsaade senin. Hemen hazırlayın; demir asası boyuna uysun, çarığı ayağına! 40 gün yetecek azık koyun yanına... Tahini pekmezi de olsun, yağı balı da... Tasını bakırdan, suyunu kuyudan, hazırlayın” diye emretmiş.

Anında bulmuş buluşturmuşlar denilenleri, yüklemişler atını eğerini... Kapı önüne çıkmış bir tas da su dökmüşler ki gecikmeden, başına bir iş gelmeden dönsün küçük şehzade geri...

Küçük şehzade az gitmiş uz gitmiş. Dereler dağlar aşmış, köprüler geçitler geçmiş. Bir de ne görsün? Bembeyaz meyveleri olan, buram buram mis gibi kokan bir bitki... Hem gün ışığı istiyor bulunduğu kayanın dibinde hem su... Şehzade merhametle eğilmiş:

-“Benim de suyum bitiyor ama ne önemi var ki, gün doğmadan neler doğuyor. Benim iki ayağım var gider su bulabilirim. Bu bitki öyle mi? Onu ben sulamazsam kim sulayacak? “ deyip son kalan suyunu damlasına kadar çiçeğe vermiş. Çiçek suya doyarken de kayanın üzerine çıkmış.

“-Doğru çok zamanım kalmadı. Babam bekliyor. Ağabeylerimi de bulmam gerek. Ama benim gücüm kuvvetim yerindeyken ben eğer bu kayayı kırıp çiçeği ışığa kavuşturmazsam kim kavuşturacak? Belki de bu çiçeğin duası işimi yoluna koyacak. “ demiş, tüm gücü kuvveti ile kırmış kayaları. Biraz yer açmış minik çiçeğe. Gün ışığı çiçeğin üzerine düşer düşmez bir kız belirmiş küçük şehzadenin karşısında. Öyle güzel, öyle güzelmiş ki ne ay ne gün yarışmak istemezmiş onunla...

-“Şehzadem, senin neden geldiğini biliyorum. Babanın ihtiyacı olan bitkilerden biri de, az önce senin yaşattığın, suladığın bitkidir. Senin kaderin, benim canım da o bitkiye bağlıdır. Sen olmasaydın ben de geçip gidecektim bu hayattan. Diğer iki bitkimizi ağabeylerin kurtarmadı. Biri suyunu biri zamanını esirgedi. Diğer iki bitki kurudu, iki kardeşim ve senin iki ağabeyinin kaderleri de onlara bağlıydı. Eğer toprakta kalan köklerine ulaşırsak belki yeniden filiz verirler.

Ne dersin? Elinden toprak işi gelir mi? Deneyelim ister misin?” diye sorunca küçük şehzade bir an bile düşünmemiş. Kuruyan ve sararıp solan iki bitkinin olduğu yeri kazmış, köklere derelerden su taşımış sulamış, diğerini güneşe kavuşturmuş. Üç güzelin en güzeli de yardım etmiş ona...

Üç gün sonra topraktan filiz veren bitkilerle hem şehzadeler dönmüş geri, hem diğer iki güzel! Büyük şehzade ilk güzeli, ortanca şehzade ikinci güzeli, küçük şehzade de en güzeli eş yapmışlar kendilerine. Bitkileri incitmeden toprakları ile saksılara dikip saraya kadar da ellerinden indirmeden taşımışlar. Hemen padişaha ilaç yapmış üç güzel... Bilgilerini ortaya koymuş, bitkilerinin yapraklarını kullanmışlar kararınca... İyileştirmişler padişahı sevgiyle de sarmalayınca... Onların bu şekilde sağ selamet döndüğünü gören tüm ülke mutluluktan günlerce şarkılar söyleyip dans etmişler. Padişah da oğullarına kavuştuğu için, çok sevinçliymiş. Ömrünün sonuna kadar ülkesini kendisi yönetmiş.

Büyük oğlu ülkenin su işlerine bakmış, bitkileri de insanları da hiç susuz bırakmamış. Barajlar yapmış. Yapay göller yapmış. Yağmur ve kar sularını değerlendirmiş. Ortanca oğlu güç kuvvet ve enerji işlerine bakmış. Ülkeyi ne ışıksız bırakmış, ne ısısız. Rüzgârdan, güneşten faydalanarak bitmez kaynaklar ile ülkesini hep rahat ettirmiş. En küçük şehzade ise ülkenin tarım ve orman işlerine bakıp ülkede ekilmemiş bir karış, ağaç dikilmemiş de bir adım yer bırakmamış... Tüm çocuklar her bitkiyi yiyebildikleri, tertemiz havada yaşayabildikleri için çok akıllı ve sağlıklı olmuşlar. Onlar böylece büyüyünce arkalarından gelen nesiller daha akıllı daha sağlıklı olmuşlar... Üç güzel ise ülkedeki tüm kadınlara bildiklerini öğretmek için kurslar açmış, çok güzel yenilikler getirmişler. Bilgilerini paylaşarak çoğaltmışlar.

Ülkedeki herkes ermiş muradına... Gökten üç elma düşmüş. Biri masal okuyup yazanlara, diğeri ülkesi için çalışanlara, sonuncu elmayı da yıkadım soydum dilim dildim ikram ettim anne babalarını üzmeyen hayırlı evlatlara...